

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Αθηνών και πάσης Ελλάδος κύριε
Ιερώνυμε,
Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι Αρχιερείς,
Αξιότιμε κύριε Υφυπουργέ Υγείας,
Αξιότιμη κυρία Αντιδήμαρχε,
Ελλογιμώτατοι κύριοι καθηγητές,
κυρίες και κύριοι

Μακάριος άνήρ ό φοβούμενος τόν Κύριον, έν ταϊς έντολαϊς αυτού θελήσει σφόδρα. Δίκαιος εάν φθάση τελευτηΐσαι, έν αναπαύσει ΐσται.

Απευθύνοντας το «Ύστατο Χαίρε» στον πατέρα μας, σύζυγο και παππού Χαράλαμπο Σωτηρόπουλο, πέραν της προσφοράς του στα Θεολογικά Γράμματα, η οποία τονίστηκε εκτενώς από τους προλαλήσαντες Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες και Ελλογιμωτάτους καθηγητές, επιθυμώ να αναφερθώ συνοπτικά σε 3 πτυχές της ζωής του.

Η πρώτη ήταν η μεγάλη του αγάπη και προσήλωση προς τον θεσμό της οικογένειας. Η στενή σχέση προς τους γονείς του και τα αδέρφια του μεταφέρθηκε υποδειγματικά στη σύζυγο και εμάς τα παιδιά του και στη συνέχεια στα εγγόνια του. Ήταν πάντα δίπλα μας, στην ανατροφή, στο παιχνίδι, στη μόρφωση, στην αναζήτηση της ευρύτερης παιδείας, στις χαρές και στις λύπες. Μας δίδαξε τις προαιώνιες αξίες της κοινωνίας μας. Διατήρησε το χαμόγελο και το χιούμορ του μέχρι τις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Η δεύτερη ήταν η φιλομάθειά του, την οποία μεταλαμπάδευσε και σε εμάς. Όπως αναφέρουμε και στον επίλογο του τελευταίου του βιβλίου που εκδόθηκε τον Μάρτιο από την Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος «μεγάλη παρακαταθήκη για εμάς παραμένει ο τρόπος επιστημονικής προσέγγισης, επεξεργασίας και συγγραφής που ακολουθούσε ο πατέρας μας μέχρι τις αρχές της 9ης δεκαετίας της ζωής του καθώς και οι σχετικές συμβουλές που πάντοτε μάς έδινε: Να ελέγχουμε τις παραπομπές, να ανατρέχουμε στις πηγές, να συμβουλευόμαστε έγκριτα λεξικά, να ελέγχουμε την ορθογραφία ακόμη και των «εύκολων» λέξεων, να σημειώνουμε άμεσα όσες ιδέες προκύπτουν και που μπορεί αργότερα να αξιοποιηθούν, και όταν ολοκληρώνουμε τη συγγραφή ενός κειμένου να το αφήνουμε σε ένα συρτάρι να «ωριμάσει», και να το επαναπροσεγγίζουμε μήνες αργότερα, με κριτική πλέον διάθεση. Κλασικές, διαχρονικές τεχνικές συγγραφής, οι οποίες μοιάζουν τόσο πεπαλαιωμένες σε έναν σύγχρονο κόσμο που εξελίσσεται με απίστευτα γρήγορες ταχύτητες και που «βιάζεται» κυριολεκτικά και μεταφορικά. Τεχνικές όμως που οδηγούν σε διάκριση όσους ακόμη τις ακολουθούν, σε όποιον τομέα και αν δραστηριοποιούνται».

Η τρίτη πτυχή ήταν το πάθος που είχε για τη βυζαντινή μουσική, την οποία και υπηρέτησε για πάνω από 7 δεκαετίες του βίου του. «Ήσσω τῷ Κυρίῳ έν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ΐως ύπάρχω», αναφέρει ο προφητάναξ Δαυίδ στον 103ο

ψαλμό, τον καλούμενο και «προοιμιακό», που διαβάζουμε σε κάθε εσπερινό, και ο οποίος αποτελεί «τη μεγαλοπρεπεία του Θεού Δοξολογία». Από τον Άγιο Νικόλαο Καισαριανής στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου Ιλίου, στον Άγιο Στέφανο και στον Άγιο Κωνσταντίνο Παρισίων, στον Άγιο Ευθύμιο Κερατσινίου, στον Άγιο Δημήτριο Πετρούπολης και στην Ιερά Μονή Αναστάσεως του Χριστού Λουτρακίου. Το αρχοντικό, πατριαρχικό ύφος, η έμφαση στην εκφορά του λόγου και στη θεολογική απόδοση των ψαλομένων, χαρακτήριζαν την ψαλτική του πορεία, η οποία διανθιζόταν με ομιλίες - θεολογικές προσεγγίσεις των αποστολικών αναγνωσμάτων και ευαγγελικών περικοπών. Επί 2 δεκαετίες, από τις τελευταίες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου μέχρι και την αποχώρησή μου από την Ελλάδα για τη χειρουργική ειδικότητα στη Γερμανία, ακολούθησα, διδάχθηκα και συνόδευσα τον πατέρα μου σε ατελείωτες ώρες ψαλτικών βιωμάτων. Σε αυτόν εδώ τον περικαλλή ναό του Αγίου Νεκταρίου ήχησε για τελευταία φορά η μελωδική του φωνή ανήμερα της Πανηγύρεως του Αγίου Λουκά, Επισκόπου Συμφερουπόλεως του Ιατρού. Παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώνει να ψέλνει μέχρι το τέλος της ζωής του.

Τα λόγια είναι λίγα, η συγκίνηση μεγάλη, οι στιγμές μοναδικές. Κλείνουμε με ένα μεγάλο «ευχαριστώ» και μία υπόσχεση, να παραδώσουμε τη σκυτάλη και στην επόμενη γενιά, των εγγόνων που τόσο αγάπησε. Ας είναι αιωνία η μνήμη του.